

A close-up photograph of a wooden floor. A single nail is driven into the wood, with a pool of red blood around its base. Several purple paw prints are scattered across the floorboards. The wood is light brown and shows signs of wear and cracking.

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**MAČACIA
STOPA**

MAČACIA STOPA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

MAČACIA STOPA

sloart

Text © Dominik Dán 2021
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-5493-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Varium et mutabile semper femina.

Žena je vždy premenlivá a vrtkavá.

(Vergílius)

Venujem Janke Čiernej a Igorovi Čiernemu.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
Mgr. Anne Kratochvílovej, MUDr. Denisovi Valentovi,
PhD., MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

APRÍL 1995

„Kde je tak dlho?“ spýtal sa Burger, netrpezlivo zagánil na dvere, odchlípol z piva, spakruky si utrel penu z fúzov. „Povedal po fajronte U Jumba. Je po fajronte, trčíme tu už aspoň hodinu, tak kde sa ten chlap zase fláka?“

Chlapci z kancelárie stoštyridsaťjeden mu odpovedali pokrčením pliec, ani oni netušili, kde sa Ivan Canis zase fláka, nevedeli, prečo ich dnes po fajronte pozval na pivo, a už vonkoncom nechápali jeho narážky, že musia prísť v plnej zostave, celá kancelária, inak to nemá význam.

„Richard...“

„No?“

„Koľko je hodín?“ rýpal ďalej nespokojný Burger.

„Edo, čo s tebou dnes šije? Inokedy ti Ivan nechýba, ani keď sa neukáže celý deň, a dnes neobsedíš hodinu. Ty niečo vieš? Niečo tušíš? Naznačil ti niečo? Vieš, prečo nás dnes tak narýchlo zvolal? A práve sem?“

„Nič neviem, nič netuším, a práve to ma šťve!“ odvrkol naozaj naštvaný detektív.

„Edo, máš čo piť? Máš, tak sklapni a čakaj ako ostatní. Okrem toho, odkiaľ mám vedieť, koľko je hodín? Nenosím hodinky.“

„Rišo, už skoro mesiac máš mobil, nie? Dostal si pekný hodnotný darček od riaditeľa mesta, tak sa ho konečne nauč používať!“

„Čo furt všetci máte s tými mobilmi? Čo vás žerie? Je to hnusný odporový pretechnizovaný zlodej času a len do mňa hučíte, nauč sa ho používať, nauč sa ho používať... Neviem, načo ho vôbec vláčim so sebou!“

„Aby si mi odpovedal na otázku, koľko je hodín. Presný čas máš totiž na displeji, ty zatrpknutý zastaraný dinosaur!“

Krauz nechotne siahol do vrečka na saku, vybral mobil.

„Nie ten, ten zelený,“ pošepol mu Chosé, lebo Krauz ako vždy váhal, ktoré tlačidlo má byť prvé.

„Viem, né? Šestnásť delené dvadsaťosem,“ Krauz nahlas prečítal údaj z displeja. „To máme... Ako to mám vydeliť bez kalkulačky?“

„To je debil!“ vzdychol si krpatý Kuky. „Aj kalkulačku máš v mobile.“

„No určite, neviem kde!“

„To musíš...“

„Nič nemusím, buzerujte si láskavo niekoho iného!“

Krauz nasrdene schoval mobil, zvrášteným obočím dal všetkým za stolom jasne najavo, že debatu o zbytočných mobiloch považuje týmto za ukončenú.

Od výčapu sa prigúľala ozrutná postava majiteľa podniku.

„Tak ako, chlapci, šecker v porádku?“

„Šecker, Jumbo, šecker,“ pritakal Hanzel.

„Môžem prisadnúť? Nemáte tajnú poradu?“

„Len smelo, Jumbo, žiadna porada, tajná už vôbec nie.“

Majiteľ podniku si s neskrývaným sklamaním prisadol.

„Žiadna porada, ani tajná? Škoda. Alenká!“ zahulákal k výčapu. „Jednu rundu na účet podniku a pre mňa tú moju!“

Detektívi sa nespokojne zahniezdili, musia byť opatrní. Runda na účet podniku a deci miešanej gebuziny z vodky a becherovky pre domáceho znamenali, že dnes má chuť sa družiť, čo znamenalo, že ak Jumbovi prenechajú hlavné slovo a začne spomínať na staré zlaté časy jeho služby, majú po zábave, najbližšie dve hodiny sa k slovu nedostanú.

„A čože ste sa dneska zišli v takom hojnom počte, chlapci moji milení? Takto pekne pokope som vás nevidel...“ Jumbo sa zamyslel, akoby naozaj rátal dni. „No, dosť dlho,“ zrátal napokon. „Niečo sa stalo? A kde máte Ivanka? A prečo ste nezobrali so sebou aj šéfa?“ zasypal detektívov otázkami.

„Nič, nevieme, neprihlásil sa,“ zhrnul odpovede Krauz.

„Čo!?“

„Jumbo, odpovedal som ti na otázku v poradí, ako si ich kládol. Nič sa nestalo, nevieme, kde je Ivanko, šéf sa na fajront neprihlásil, takže nešiel s nami.“

„Aha,“ pochopil Jumbo. „Ale ste nejakí nakyselo, chlapci moji milení. Vôbec sa mi dneska nelúbite.“

„Kukni sa do zrkadla, ty nádhera,“ poradil mu Kuky.

„No konečne, aspoň jeden vie spracovať prihrávkú,“ spokojne prikývol Jumbo.

Burger s Hanzelom na rohu stola sa uhli. Alenka položila podnos s novou objednávkou, rozdala pivo, pred majiteľu podniku postavila deci vražednej kombinácie dvoch tvrdých alkoholov. Šikovne sa uhla Chosého dotieravej ruke, nenápadne dočahujúcej spodný lem minisukne.

„Chosé...“

„Dobre, dobre, len som skúsil.“

„Tak neskúšaj, som ubehaná, a to sa večer ešte len začína.“

Chosé smutne zvesil plecia.

„Tak na nás, chlapci moji milení,“ zodvihol pohár Jumbo.

Detektívi z oddelenia vražd sa pridali, predpisovo zodvihli poháre do výšky očí.

„Edo...“

„Prosím.“ Burger odtrhol pohľad od riedkej peny.

„Ani ty sa mi dneska nepáčiš. Čo si seknutý? Alebo len zamyslený?“

„Len zamyslený,“ klamal detektív. „Tak na nás, páni!“

Vypili, hlasno odľukovali ako po dobre vykonanej robote.

„Aleže ste ani toho Šaňa nezobra... No prosím! My o vlku – a hen!“

Jumbo si prisadol na roh lavice chrptom k stene, aby mal výhľad na celý podnik, takže prichádzajúceho šéfa oddelenia vražd zbadal prvý. Burger, Hanzel a Váňa sa ako na povel obzreli – k dverám sedeli chrptom.

„Češť práci,“ pozdravil Alexander Mayor.

„Jednak si zaspal dobu a jednak nič nerobíme,“ odzdravil ho Burger.

„Ale pozdrav je to pekný, taký úderný,“ zaspomínal si šéf.

„Zvlášť v krčme,“ súhlasil Krauz, „tu sa človek narobí...“

Mayor si neprisadol, z výšky skontroloval osadenstvo, jedinému Jumbovi podal ruku, lebo s ním sa nevidel pár dní.

„Kde je Ivan? Aj vás pozval?“

Burger sa posunul, prstom ukázal na voľný roh lavice.

„Sem si sadni. Ako to myslíš, že *aj vás?*“

„Pred fajrontom vpadol ku mne do kancelárie, že so mnou potrebuje niečo prebrať, ale nie tu v kancelárii, aby som sa zastavil na pivo. Preto sa pýtam, či aj vás...“ šéf si prisadol, zaváhal. „Počkať, vy o ničom neviete?“

„Ale áno, presne to isté pred fajrontom povedal aj nám a zmizol.“

Všetci stuhli. Zostalo ticho, jediný Jumbo v duchu jasal, tušil, že sa niečo deje, zase zažije niečo napínavé.

„Kto vie, aké je dnes meno?“ nesmelo sa spýtal Kuky.

„Irena, určite nie Ivan, meniny nemá,“ pohotovo zareagoval Váňa.

„Ani narodeniny,“ ubezpečil ich šéf. „Edo...?“

Burger razantne pokrútil hlavou.

„Neviem, fakt nič neviem, ani netuším. Nič mi napovedal, ani nenaznačil.“

„Tak nám neostáva iné, iba si naňho počkať,“ uzavrel šéf.

„Jedno veľké studené a vodku,“ povedal Alenke, tá pohotovo pribehla. „Vodku pre všetkých,“ doplnil objednávku šéf.

„To nič, chlapi moji milení, nesmúťte za ním, aj nám sa to stalo,“ rozbehol sa Jumbo. „V sedemdesiatom deviatom neprišiel kolega z vedľajšej kancelárie do roboty. Samozrejme, nič zvláštne pod slnkom, občas sa to stane každému, nerobili sme poplach. Možno si včera večer viac uhol a ostal doma maródovať, lenže na obed volala jeho žena, že ho chce k telefónu, a to už bolo horšie. V robote nebol, doma nebol, to nám bolo jasné, frajerku v tom čase nemal, v krčme tiež nebol, to sme si preverili... Kde ten chlapisko môže byť? A viete, kde sme ho večer našli? Visel v záhrade v chate na tráme. Nik to nechápal, ani žena, nemal najmenší dôvod, všetko fungovalo, aj doma, aj v robote. Súdny lekár vtedy povedal, že občas sa to stáva, že do hlavy nám nevidí ani röntgen, ani najlepší psychiater, ani najlepší kamarát, jednoducho občas zadrbe aj normálnym ľuďom. Ale to neni nič, potom asi tak za rok...“

„Jumbo, Jumbo, počkaj,“ Hanzel ho zastavil natrčenou dlaňou. „Minule sme sa dohodli, že rozprávky z detstva nám budeš servírovať až po desiatom pive, teraz máme

tretie, a okrem toho Canis sa neobesí, veľmi dobre vie, akú radosť by nám urobil, a to on nerobí.“

„Radosť? Oto, chceš povedať, že kamarátom neviem urobiť radosť?“

Až ich nadhodilo od prekvapenia.

Ivan Canis rozhrnul záves, ladným krokom vošiel, rozpažil, uklonil sa, zaujal pózu ako uznávaný umelec na javisku.

„A toto je čo? Ešte mi povedzte, že nemáte z môjho príchodu radosť, aj keď nevisím.“

„To je debil, jak som sa zľakol,“ vydýchol Kuky.

Canis sa rozosmial, bez vyzvania si prisadol vedľa Krauza.

„Vitajte, partia.“

Nikto za privítanie nepoďakoval.

„Si normálny?“ Šéf oddelenia vražd sa zaujímal o duševný stav podriadeného z čisto praktického dôvodu – nie sol zodpovednosť za všetkých podriadených, riešiť samovraždu na oddelení bolo to posledné, čo teraz potreboval.

„Bez obáv, cítim sa v kondícii, vešať sa nechystám.“

Šéfovi sa viditeľne uľavilo, ostatným ani nie. Stále sedeli ako na ihlách, stále nechápali, o čo ide.

Prišla Alenka, priniesla šéfovi objednávku a pivo pre Canisa, lebo ho zbadala zakrádať sa do separé kóje za plentou.

„Alenka, môžem?“

„Nech sa páči, Ivanko.“

„Tú vodku mi prines celú, myslím celú fľašu, inak by si si dnes zodrala nohy po kolená.“

„Je mi jasné, na čo sa chystáte, a ďakujem, že berieš ohľady. Mám vám prigúľať aj vlastný sud? Viete, mám tu aj iných zákazníkov.“ Odbehla vybaviť novú objednávku, na odpoveď nečakala.

Canis si odpil, utrel si penu, ostatní mlčky čakali.

„Som rád, že ste prišli,“ prehodil sucho. Odkiaľsi si, dobre vedel, že to nestačí, čakajú nejaké vysvetlenie.

„A...?“ postrčil ho netrpezlivý Kuky.

„Viem, viem, mal by som vám niečo povedať. Ehm...“ Ťažko to z neho išlo.

„Aha,“ pochopil Jumbo. „Ivan, máš niečo tajné? Mám odísť?“

„Neblbni, len ostaň, veď aj ty patriš do partie.“

Väčšiu radosť domácemu urobiť nemohol.

„Tak teda nebudeme chodiť ako okolo horúcej kaše, poviem vám to normálne, na plnú hubu – odchádzam.“

Pic ho, a bolo to von!

„Veď si len teraz prišiel, ani nedopiješ?“ nepochopil Váňa.

„Z oddelenia, Váňa, z oddelenia, nie od stola.“

„Zase si ho nasral?“ Váňa hodil bradou ku Krauzovi. „Povedz mu prepáč a že už to nikdy nespravíš, nech nestrečkuje.“

Krauz sa hral s prázdnyim poldecákom, neodtrhol od pohára pohľad.

„To asi nebude v tom,“ zašomral Burger, lebo situáciu chápal celkom inak než tučný kolega.

„Nie, to naozaj nebude v tom,“ súhlasil Canis. „Vypočujte ma, chlapci, potom sa o tom môžeme aj pohádať, ale najprv ma vypočujte. Chcem vám povedať niečo vážne, nechcel som v kancelárii, radšej som vás pozval sem. Vec sa má takto... Ehm, viete, aký prípad sme skončili pred tromi týždňami. Nikto z nás nie je hrdý na to, že dvaja policajti zavraždili šoféra tabakovej firmy. Ešte stále nás za to osierajú v novinách. Rišo a Chosé boli z ničoho nič na pokyn zhora z vyšetrovania vyčlenení na špeciálnu robotu, mali nájsť štyridsať kíľ heroínu ukradnutých zo skladu expertízneho ústavu – vtedy ani netušili, kam ich vyšetrovanie zavedie a ako sa oblúkom vrátia k vražde šoféra. Rišo, Chosé, spomeňte si, ako to vtedy bolo, ako sme sa dostali k záverečnej informácii?“

„Vzal si nás do záhradkárskej osady Rubín, do chaty za kamarátom,“ celou vetou odpovedal Chosé.

„Správne, za kamarátom. Ostatní to možno nevedia, lebo hlásenia sa o takýchto stretnutiach zásadne nepíšu, ale vy dvaja ste tam boli, dosvedčíte mi, že nekecám. Je úplne jedno, kto je môj kamarát, ako sa volá, kde býva, čo robil kedysi, čo robí dnes, je to naozaj jedno. Pre zjednodušenie mu hovorme kamarát X. Rišo, Chosé, pamätáte sa, ako to vtedy bolo, ako vám jasne a presne vysvetlil situáciu v tajnej službe, čo sa deje, v akých je teraz rukách. Keď kamarát X skončil, sedeli sme chvíľu vonku v aute, ale vám sa mánilo, chýbala vám posledná, najdôležitejšia informácia – kde je zvyšok heroínu. Čo bolo potom?“ Canis odul spodnú peru, slovo prenechal Chosému.

„Vrátil si sa za ním do chaty.“

„Správne, vrátil som sa sám, lebo pred vami by už nerozprával. Keď som si k vám znova prisadol do auta...“ Canis sa odmlčal, aby zase dokončili.

„Priniesol si konkrétnu informáciu,“ pokračoval Chosé. „Žltý hausbót na modrých plavákoch s veľkým číslom. Urobili sme rýchlu prepadovú akciu a heroín tam naozaj bol.“

„Správne, akcia bola úspešná...“

„Kurva! Ako to, že o ničom neviem?“ Mayor nebezpečne prižmúril oči.

„Šaňo, na nich sa nehnevaj, sú v tom nevinne. Heroín odovzdali priamo do rúk policajného prezidenta, dostali striktný zákaz niečo o tom spísať, niečo o tom komukoľvek hovoriť. Boli riadení priamo zhora, išlo to mimo tvojej kompetencie, mimo oddelenia vražd, mimo nás všetkých.“

„Boha!“ hlesol Jumbo, no hneď si zahryzol do jazyka, len aby ho práve teraz, v najlepšom, nevyhnali od stola.

„Dobre, pokračuj,“ neochotne súhlasil šéf. „Ale jedno ti poviem, Ivanko, na to, že celá akcia išla mimo nás, vieš o nej až podozrivo presné detaily.“

„Veď práve o tom chcem hovoriť. Pokračujem. Do akcie na hausbót ste išli sami, je tak, Chosé?“

„Je,“ súhlasil detektív.

„Lebo...?“

„Lebo ty si sa znova vrátil do chaty za kamarátom X.“

„Správne. Aby bolo všetkým jasné, tá informácia nebola celkom zadarmo, musel som sa vrátiť a vypočuť si ho. Vás som poslal do akcie, ale ja som sa musel vrátiť. Dlhو sme sa rozprávali, dlho, až do rána. Veľa mi toho porozprával, zasvätil ma do vecí... do vecí...“ Canis váhal, narýchlo nevedel odhadnúť, do akej hĺbky môže ísť. „Jednoducho mi otvoril oči. Vysvetlil mi, čo sa deje v tajnej službe, do akých rúk sa dostala, ako ich zneužívajú, do akých akcií ich nútia – sledujú ľudí, ktorých by vôbec nemali sledovať, odpočúvajú politikov, funkcionárov polície, vyvíjajú psychický nátlak na...“ Znova sa odmlčal, bol presvedčený, že viac do hĺbky ísť netreba. „Dobre, to by na vykreslenie situácie stačilo. Prečo vám to hovorím? Lebo kamarát X na tom bol podobne ako ja, tiež ho v deväťdesiatom krátko po revolúcii postavili mimo služby. Už sa vrátil, ješitnosť odložil bokom,

aj pocit krivdy. Rozhliadol sa, pochopil a začal konať. Buduje okolo seba skupinu rebelov, dúfa, že sa im podarí rozložiť zhubné podhubie v informačnej službe, že sa im podarí zvrátiť súčasné smerovanie a nastoliť poriadok.“

Canis si ovlažil hrdlo, mlčky sa pohrával s pohárom.

„Tak už to povedz,“ poradil mu Hanzel.

„Povedal mi, že keby som sa neukázal ja, bol by ma v najbližšom čase vyhladal sám a podobnému rozhovoru, aký sme práve viedli v záhradnej chate, by som sa aj tak nevyhol. Ponúkol mi, aby som prešiel k nemu a pomohol.“

Burger konečne prestal hypnotizovať padajúcu penu na pive, oprel sa a nadýchol. Canis ho zastavil natrčenou dlaňou.

„Edo, viem, čo chceš povedať, že som pekná sviňa podražácka, že keď ma vyhodili od štátnej, boli ste mi dobrí, a teraz, keď som si osušil krídelká, frng! Lenže nie je to tak, ja som sa k vám neprišiel iba osušiť, iba schovať na dobu určitú. Neplánoval som vás využiť iba ako prestupnú stanicu, práve naopak, zavrtal som sa do vraždárskej roboty, vhuhol som do toho až po krk a musíte uznať, že s Rišom sme vyriešili pekných pár prípadov.“

Podvedome prikývli, lebo to bola naozaj pravda.

„Plánoval som u vás ostať až do dôchodku, ale veci sa pohli a verte mi, je to naozaj vážne. Chystajú sa svinstvá, o akých sa vám ani nesníva, akcia s heroínom je v porovnaní s tým nevinná zábavka s bielym práškom. To, čo sa dnes deje vo vládných kruhoch, je naozaj vážne a ja nemôžem stáť bokom, pochopte, jednoducho nemôžem. Edo... Oto... Richard! Veď ma poznáte všetci! Keby som sa u vás zahrabal, schoval do kúta a v pohodičke čakal na dôchodok, musel by som tomu v zrkadle naplúť do tváre. Nemôžem ostať, nejde to. Mám výcvik, mám kontakty tu aj vonku, mám možnosti, bolo by nefér odmietnuť takú ponuku za cenu vlastného pohodlia. Verte mi, nebolo to jednoduché rozhodovanie, ale dúfam, že som sa rozhodol správne.“

Burger sa znova nahol nad pohár, nepovedal, čo sa mu tlačilo na jazyk.

„Šaňo,“ Canis sa obrátil na šéfa. „Prepáč mi posledné dva týždne, viem, aspoň trikrát si ma zdrbal, že sa flákam, že nič nerobím, že nikto nevie, kde som celé dni. Prepáč, teraz, dú-

fam, chápeš, že som sa neflákal, musel som si preveriť pár vecí, získať prehľad, presvedčiť sa, do čoho leziem, zhodnotiť fakty, prehodnotiť možnosti a riziká, všetko zvážiť.“

„Chápem,“ prikývol Mayor. „Nehnevám sa. Už nie, ale mohol si aspoň naznačiť...“

„Nemohol, ver mi, nemohol.“

„Tak nemohol, aj tak sa nehnevám.“

„Ani že odchádzam?“

„Ty musíš vedieť, čo je pre teba najlepšie.“

„Najlepšie...“ Canis si vzdychol, pokrútil hlavou.

„No, najlepšie asi nie,“ uznal šéf, „viem si predstaviť, do akého rizika sa rútiš.“

„Nevieš.“

„Tak neviem, ale tvoje rozhodnutie rešpektujem. Chlapci?“
Jeden za druhým mlčky prikývli.

„Šaňo, odzajtra si zoberiem dovolenku, mám tam ešte pár dní starej z minulého roka, napíšem si žiadosť, odovzdám veci, potichučky sa zdekujem. Vám som to chcel povedať osobne, rovno do očí, ostatným z oddelenia nič vysvetľovať nemusím, povedzte im, že sa sťahujem z mesta a požiadal som o preloženie. Ani nebudete veľmi klamať, naozaj na istý čas zmením vzduch.“

„V poriadku, vypíš si lístok, zober si dovolenku,“ súhlasil šéf.

Na chvíľu zavládlo za stolom tiesnivé ticho, každý spracúval informáciu po svojom.

„Ale to nie je hlavné,“ pokračoval dramaticky Canis. „To nie je hlavný dôvod, prečo odchádzam.“

Prekvapene sa prebrali, nechápavo zazerali.

„Hlavným dôvodom, prečo odchádzam, je, že tento pes hnilý,“ Canis namieril prst na Chosého, „ma vytlačil z môjho kresla v kúte a nechce ma doň pustiť!“

„To je debil!“ uľavil si Kuky. „A ja som si naivne myslel, že konečne sa dozvieme pravdu!“

Všetci sa uvoľnili, akoby sa im uľavilo, Chosé sa aj zasmial.

„Tak to má byť, takto sa mi páčite, banda jedna vraždárska,“ smial sa Canis. „Načo tá pohrebná nálada, veď neumieram! Hlavy hore, ruky hore, poháre hore, veď zapíjame môj odchod, nie pohreb!“

„Alenká!“ rozjarene zahulákal Jumbo. „Rundu na účet podniku a mne tú moju! Dneska tu neostane jedno oko suché!“

„Ani hrdlo,“ pohotovo doplnil Kuky.

„Ani pisoár,“ doložil Váňa.

2

Dvere na kancelárii stoštyridsaťjeden sa rozleteli ako vždy bez zaklopania, dnu vpadol šéf oddelenia vražd Alexander Mayor. Urobil krok, nacvičeným pohybom, bez toho, aby sa obzrel, drgol za chrbtom do dverí, počkal, kým sa zapleskli. Pátravým pohľadom preletel osadenstvo poschovávané za stolové kalendáre a noviny.

„Vidím vás, vylezte,“ pokazil detektívom radosť.

„Sľúbil si, že po akcii s cigaretovým kartelom dáš pokoj,“ prešiel do útoku Burger, hoci šéf ešte nič nepovedal.

„Ešte som nič nepovedal.“

„Vidím ti to na očiach!“

„Mám slnečné okuliare.“

„Zabudol si si ich na stole.“

„Doriti...“ Mayor si prikryl oči a čelo dlaňou. „A ja, že čo ma tak režú.“

Šéf oddelenia vražd bol zavčasu ráno na vyšetrení očného pozadia. Doktor ho do telefónu ubezpečil, že sa nemá čoho obávať, je to bezbolestné vyšetrenie, ale aby si pre istotu priniesol slnečné okuliare, lebo ho bude musieť rozkvapkať, a kým sa zrenica spamätá a scvrkne na pôvodnú veľkosť, môže mať pár hodín nepríjemný pocit pálenia a rezania.

„Doriti...“ znova zaskučal šéf. „Kedy to už prejde? V živote som nevyplakal toľko slz ako dnes doobeda.“

„Ani keď ti zdochla andulka?“

„Ani, tá nezdochla, ale zomrela. Mal som ju naozaj rád, čo sa na vašu adresu povedať nedá.“

„Bol si objednaný na ôsmu?“ zapojil sa skorodoktor Krauz.

„No.“